

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka



Projektový den ve třídě III. A

ročník X, číslo 5

červen 2002

cena 5 Kč

ANKETA ANKETA

**Radostné
chvilky
aneb
perličky ze
školních
lavic**

**Střípky
z Vltavy**

**Nejedno
překvapení**

Ahoj čtenáři časopisu Malíček!

Jak už bývá zvykem v redakční radě, píšou vždy šéfredaktoři úvod k Malíčku. A i když jsme si já (Katka) a Lenka užily šéfredaktorování nedávno, neváhaly jsme a chopily se naší poslední příležitosti. Jsme už totiž deváťáčky, a tak je toto číslo naším závěrečným dílem na této škole. Myslím, nebo alespoň doufám, že se nám zasteskne po práci redaktorek, protože nevím, jestli na budoucí škole takové možnosti budou. Dovolte mi tedy, abych se tímto rozloučila nejen s redakční radou, ale i se všemi ostatními a spolu s tím Vás nalákala na toto číslo Malíčku, poslední v tomto školním roce.

Léto se blíží sedmimílovými kroky a mnohé láká koupání a skotačení (nejen spojené s vodou). Někdo si rád zasportuje, jiný se projde s přáteli a další dává přednost literatuře. Ať už vás baví cokoli, jistě si najdete chvilku, kdy se zrovna nebudete slunit a dovádět u vody, a sáhnete po našem Malíčku. Doufám, že Vám poradí, rozesměje Vás, rozšíří Váš obzor vědomostí nebo Vás jen příjemně naladí na celý den.

**Za celou redakční radu Vám přeji slunné léto
a samozřejmě příjemné počteníčko!**

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Rok utekl jako voda a opět je tu konec jednoho školního roku. Pro některé to znamená vytoužené prázdniny, pro jiné rozloučení. Už je to tak. Deváťáci se vydávají na svou pouť do světa a my jsme se jich zeptali:

CO JIM BUDE NEJVÍCE CHYBĚT A PO ČEM SE JIM BUDE NEJVÍCE STÝSKAT?

Čtěte pozorně, třeba se vaše názory za pár let nebudou příliš lišit.

Jakub IX. A: No tak mně bude chybět paní učitelka Musilová, náš pan školník a náš Matusek.

Martin Ch. IX. B: Asi nic.

Klára IX. B: Mně se bude stýskat po celém učitelském kolektivu a po naší celé třídě, která se vždycky uměla všemu přizpůsobit.

Lenka IX. B: Výlety, kamarádi a to, že to nebudu mít blízko ke koním.

Lucka IX. B: Mně bude chybět moje rozvrzaná židlička.

Tomáš IX. A: Mně bude chybět Bohouš, Martin, Lucka, Lenka, Vašek, Richard, Jakub, Fíša, Dana, Lada, Monika, Klára, Jirka, Jana Kokyová, Jana Budinská, Michaela Novotná, Marcela, Gábina, Irena, Iveta, Michal Tůma a Michal Seifert, no prostě všichni.

Kát'a IX. B: Stýskat se mně bude po kamarádech, po oblíbených učitelích a samozřejmě po všech seminářích a společných akcích. A nejvíc mně bude chybět asi ta kolektivní práce a přátelství.

Bára IX. B: Mně se bude stýskat po obědech a hlavně po špagetách. Po některých učitelích, protože na nás byli hodní a milí. Po všech kamarádech, přestávkách, taky po Chrudimi a po výletech. Asi prostě po všem.

Jan IX. B: Mně se bude stýskat po kamarádech a hlavně po holkách.

Martin S. IX. B: Bude se mi stýskat po programování s panem učitelem Zapletalem, po panu řediteli a po naší třídní paní učitelce. Taky se mi bude stýskat po naší lehké škole a to je asi všechno.

Dana IX. A: Po naší třídě a po paní Jůnové.

Lukáš IX. A: Po paní učitelce Musilové.

K.Emrová, T.Jarošová, VIII.B

Seznámení s novými učiteli



Sympatickou **MÍŠU PAVLÍKOVOU** můžeme potkat v první třídě. Pomáhá dvěma postiženým holčičkám, které jsou moc šikovné. Je jejich osobní asistentkou. Tato práce je určitě velmi obtížná a také vyžaduje mnoho trpělivosti. My jsme se chtěly dozvědět více, a tak jsme si s Míšou povídaly nejen o její práci.

Čím jste chtěla být jako malá?

Jako úplně malá jsem si přála být kosmonautkou. To mě přešlo v páté třídě. Začala jsem se bát, abych náhodou nezůstala na oběžné dráze.

Jaký zážitek se Vám vybaví, když si vzpomenete na školu?

Na opravdovou základní školu jsem chodila od první do páté třídy. Na to vzpomínám nerada, protože mě to tam nebavilo. Vzpomínka na studium na sedmiletém gymnáziu ve mně vyvolává představu spousty práce. Ale naučili mě tam pravidelně se učit.

Jaké školy jste studovala?

Již zmíněné gymnázium v Chrudimi a nyní studuji druhým rokem speciální pedagogiku v Brně.

Co znamená dělat asistentku postiženému dítěti?

To teprve zjišťuji. Ještě jsem na to úplně nepřišla. Znamená to pomoc při pohybu, překonat všechny technické bariéry, dostat se do schodů, do dveří. Pak je to pomoc při jídle, oblékání, používání WC a hygieně. Ve vyučování Eliška potřebuje individuální péči. Špatně se soustředí, a tak je třeba ji motivovat. Také je nutné s ní více procvičovat, přizpůsobovat učivo jejímu pomalejšímu tempu. Občas pomáhám jejich mamince při cestě do školy a ze školy.

Co Vás na Vaší práci baví a co považujete za nejtěžší?

Pořád mohu mít z něčeho radost, vidím pěkné výsledky a můžu se naučit spoustu nových věcí. Nejtěžší mi připadá přijít na to, co které dítě potřebuje. Každý je totiž jiný.

Co Vám udělalo v poslední době radost?

Eliška mi dělá radost pořád. Včera mě velmi potěšilo, že se sama postavila u stolu, protože jinak sedí.

Co Vás naštválo?

Ted' mě průběžně dost dlouho štvě, že se musím učit a nemůžu chodit ven na sluníčko. Mám totiž hodně zkoušek a doufám, že to brzy skončí.

Čemu se věnujete ve volném čase?

Hodně se učím, ale to pak asi není volný čas. Ráda čtu. Občas chodím do kina a často do přírody. Také jezdím na kole.

Kam se chystáte o prázdninách?

Celé prázdniny strávím v Norsku. Byla jsem tam již minulý rok, dostala jsem se tam tak trochu omylem. Měla jsem štěstí a sehnala jsem tam práci. Natírala jsem dům a nyní bych měla natírat včelí úly a něco stavět. Docela mě to bavilo, a tak v tom hodlám pokračovat.

Jaký film a knihu máte v oblibě?

Mám ráda více filmů. Nejvíce se mi líbí Muž na Měsíci, Kamenný most, v poslední době potom Rok ďábla a Výlet. Hezkých knížek je také mnoho. V oblibě mám tyto knihy: Divoké palmy, Ztracené kroky, Mistr a Markétka a povídky o Faustovi.

Jaké své vlastnosti si vážíte a jakou byste nejraději neměla?

Myslím si, že jsem docela spolehlivá. Mezi mé špatné vlastnosti patří netrpělivost. Naštěstí mě práce, kterou vykonávám, učí být trpělivá, nespěchat. Stejně se nic uspěchat nedá!

Jací lidé si dokáží získat Váš obdiv a úctu?

Ti, kteří se nechovají povýšeně, jsou přátelští a můžu si s nimi dobře popovídat.

V. Šustrová a J. Machová, VIII.B

Radostné chvílky aneb perličky ze školních lavic

„A už došlo i na nás,“ říkám si občas doma, protože mi opět připadne na mysl, že tenhle rok je už náš poslední. Na jednu stranu si člověk užívá plnými doušky ty poslední týdny a dny, ale na druhou stranu se hrozí, že už to brzy skončí. Jedno je ale jasné, že mi to do jisté míry neovlivníme, a tak nám nezbývá nic jiného, než se s tím smířit. Myslím, že většina z nás to tak bere a pomalu se loučí se vším na téhle milované škole. Doufám, že to teď nevyznělo jako uplakaný článek a strašení z konce školy, tak to opravdu není, ale ten fakt, že už na podzim nevzkročíme pravou nohou do této školy, zůstává. Ale jsem si jistá, že fotografie, deníčky a především společné zážitky nám vždy připomenou to, co jsme spolu prožili nejen ve školních lavicích, ale i na výletech, seminářích a mimo školu. A také si myslím, že to vzpomínání nám vydrží dost dlouho, protože těch zážitků bylo skutečně dost!

A tak vám nabízím alespoň pár vtipných chviliek z prostředí naší školy v podobě perliček.

Mateřský jazyk zvládáme na jedničku, ale občas se přeci jen vloudí chybička:

Na úkol dát do 7. pádu čísla množného slova – dvě, chybné, oko pleteniny-se řešení paní učitelky Hany Musilové poněkud liší od **Terezky Z.**: „Je správně se dvěma chybnými okopleteninami?“ (oko na svetru, tedy pletenině, ji samozřejmě nenapadlo)

Čeština je zkrátka neúprosná:

Verča H. v zápalu boje s rodným jazykem sesmolila toto: talíř s rozbitými uchy. (Ale gramaticky je to správně)

A aby toho nebylo málo:

Terezka Z. si z ní vzala příklad: Dítě kopalo ručičkama.

Na některé otázky reagujeme už automaticky, a tak některé nezaskočí ani jejich pozměnění, avšak výsledek se trochu liší od správné odpovědi:

Gábina K. odpovídá na otázku, kdo je patronem české země: „Václav Havel.“ (Ostatně proč ne, Václav jako Václav. Pouze Václava Havla si včele blanických rytířů dovedeme jen těžko představit).

Někteří pilní žáci se doma vzdělávají i z učebnic, ale ani ty nejsou bezchybné:

Lenka S. vzorně napsala do testu odpověď podle učebnice: krmná plodina – stolice vojtěška. (písmenko s navíc a kam až jsme se dostali).

Někdy si ale my, žáci, nevíme skutečně rady, a tak se z toho snažíme vybruslit:

Paní učitelka Hana Musilová se ptá: „Proč se píše Národní divadlo velké N?“

Michal Č.: „Protože Národní třída je také velké N.“

Vyučovací hodiny jdou rychle po sobě, a tak se někteří žáci nestačí přeorientovat:

Míra S. při hodině matematiky: „Přítomná úměra. . .“

Ovšem i učitelé mají své slabé chvíle, a pak se to snaží zachránit:

Paní učitelka Jitka Linhartová při matematice rozzlobeně rozsazuje Michala. Jak je ale známo, neumí se dlouho zlobit, a tak když už Michal sedí sám, povídá: „Už můžeme písáčkovat, Michálku?“

Mnoho krásných zážitků a perliček se dá mnohdy zapsat na školním výletě – tentokrát na vodě, na Vltavě:

Michal Č. povídá nasupeně: „Vysyp tu vodu z lodi!“

K. Soudková a L. Stillerová, IX.B

Co přinesla „voda“?

Ať jsou šlajсны plný vody, ať jsou vlny mohutný.
 aby naše něžný lodi nedrncaly o šutry.
 Ať mě peřej prudce vcucne, ať tam vlítu s kuráží.
 až mý tělo v noci usne, ať ho nechaj komáři.
 Ať je každej z naší bandy samej smích a pohoda,
 ať užijem spoustu srandy, ať se kudlou nebodá...

(Modlitba vodáka)



Chcete najít kamaráda do nepohody? Nevíte, jak na to?
 Máme pro vás snadnou radu. Vezměte ho na „vodu“. Jestli
 s vámi bude bez reptání stavět každý den stan, vybalovat a
 zabalovat věci, jestli neuteče před prvním jezem, jestli se
 s vámi nebude hádat na lodi, kdo přehlídl ten šutr uprostřed
 řeky, jestli ho neudolají komáři, nepříznivé počasí, voda
 v lodi a plno dalších radostí a strastí, tak s ním se v životě
 neztratíte. Také naši sedmáci a deváťáci si vyjeli vyzkoušet,
 jaká jsou třída. A jak dopadli? Na to se už musíte zeptat jich
 samotných.

Teoretická příprava

Jak jste si všichni jistě všimli, přiblížil se konec školního
 roku a k němu neodmyslitelně patří spousta příjemných, ale
 občas i záporných věcí. Ale zůstaneme raději u těch kladných.
 Tou příjemnou součástí tohoto období jsou zajisté školní výlety.
 Nás, deváťáky, čekal výlet na vodě. Měli jsme se plavit na
 pálavách po řece Vltavě. Všichni jsme si chtěli náš poslední
 výlet pořádně vychutnat, a tak jsme předem museli podstoupit
 přípravu a zatím jen tak teoreticky prozkoumat Vltavu. Celý
 projektový den jsme se tak bavili o zeměpise, dějepise a
 literatuře, protože s tím vším Vltava opravdu souvisí.

Zeměpisnými informacemi pro nás byla celá trasa výletu, ale i celé
 povodí Vltavy. Pěkně jsme si ji zmapovali a vyznačili důležitá místa a města.
 Spoustu údajů jsme již znali, ale práce s atlasem a průvodci nám rozšířila
 obzor. Dějepis nám připomněla historie řeky Vltavy, která se pojí s několika
 významnými šlechtickými rody, především s Rožmberky a Schwarzenberky.
 Díky těmto šlechticům se může Vltava pochlubit mnoha krásnými kulturními
 památkami.

Ke zpříjemnění tohoto dne patřila relaxace. Ale ne jen tak ledajaká. Při
 tónech Smetanovy Vltavy jsme se vcítili do života malého pramínku a poté

jsme své pocity sepisovali na papír. No, přijďte si přečíst, co prožívá takový pramínek, který se rozrůstá a sílí...

A samozřejmě došlo i na vodácký slang, bez toho by se správný výlet na Vltavě neobešel. A tak jsme opouštěli třídu opět o něco chytřejší a v našem případě snad i připravenější. Teoreticky už jsme to tedy měli zmačknuté, pak už se až „v akci“ ukázalo, jak nám to šlo prakticky. Jen doufám, že se ta příprava a průprava na vodu zúročila. . .

K. Soudková, IX. B

Střípky z Vltavy

Jez, yes!

Hukot vody je slyšet už na dálku a já trnu. Víím moc dobře, co takový pořádný hukot znamená. Jez! Někdo by se mi možná vysmál, ale já tento okamžik prožívám velice dramaticky. Sice jsem se už v roli zadáka zabydlela, avšak zatím pro mě šlajсна plná vody není tak velkým požitkem jako pro dotyčného dobrodruha, který zpívá píseň Modlitba vodáka. Hlavou se mi nyní honí snad tisíce myšlenek – to ty nervy. Cítím, jak proud vody kolem stále sílí, jez se nevyhnutelně blíží. Ještě stačím zaslechnout: „Zaberte, Lucko, doleva!“ To byl pan ředitel, tedy náš kapitán, jehož rozkazy, jak pozoruji, můj háček okamžitě plní. Pokouším se ho v poslušnosti následovat a snad se mi to i daří.

Už, už nás šlajсна vtahuje do sebe jako do chřtánu. Snažím se udržet správný směr. Voda stříká na všechny strany. Blížíme se k ohromné vlně. „Luci, pomoc!“ křičí můj háček. To je vidět, jak mi věří, říkám si v duchu.



Koryto zpěněné vody nás vyplivlo dostatečně daleko. Jsem šťastná. Je to za námi. Je to v suchu. Můj háček je sice trochu jiného názoru, jelikož je pocákaný vodou od hlavy až k patě, ale i tak na jeho tváři pozoruji spokojený úsměv, který říká vše.

L. Smyslová

Háček pod jezem

Na projetí jezů v Českém Krumlově se Gábina svěřila pod mou ochranu. Jak dobrý je to nápad, asi ještě netuší. Přijíždíme k prvnímu jezu, který je bohužel vyznačen jako nesjízdný. Přenášíme pálavy a pokračujeme v cestě. Druhý jez neproplouváme šlajsnou, ale trapně prostředkem jezu, na kterém se skoro zastavujeme. Ted' konečně připlouváme k jezu, kde loď nebudeme přenášet, prostředkem také nepojedeme, protože se to nedá, tudíž pojedeme šlajsnou. Voda je tam pěkně divoká, vypadá to slibně. Gábina nevypadá moc vyrovnaně, asi proto, že její osud je v mých rukou. Nadešel čas. Jde se na věc. Vjíždíme do šlajсны. Pohoda. Držím loď naprosto rovně. Jenže na konci šlajсны se zdvihá příliš velká vlna. Předek pálavy letí do výšky i s Gábinou. Gábina vypadává z lodi a zůstává pod jezem. Mě odnesl proud o

deset metrů dál. Kvůli silnému proudu se nemůžu ke Gábině dostat, a tak musím počkat, až si ji cizinci vyfotografují a ona přijde k lodi. A co na to Gábina? Zase to vzala s humorem.

J. Rybička

Hrad pánů z Růže



„V knížce ten hrad vypadal úplně jinak,“ prohodím jen tak pro sebe, protože skutečnost se přece jen liší od obrázku, který jsem si prohlížela ve škole. Je to samozřejmě změna k lepšímu. Hrad působí příjemněji a majestátněji. Už jen ta sgrafita, která zdobí celý Rožmberk, berou dech. Vše působí upraveně a sehraně. Čeká nás prohlídka hradu, na kterou se docela těším. Historii Rožmberka jsem pilně studovala, a tak si své znalosti prověřím. Jen to široké dřevěné schodiště zdobené draky, kteří drží erby manželek zdejších pánů, mě naladilo na tu správnou strunu. Škoda jen, že si ty potvůrky nemůžu vyfotit, paní učitelka z výtvarky by byla určitě nadšená. Ale nejen z toho. K vidění je tu spousta krásných věcí a na člověka dýchne historie a vůně dávných časů. Starobylý nábytek, překrásné obrazy a všechna ta zbrojní výstroj vás vrátí o několik stovek let nazpět. Stává se ze mě šlechtična, procházející se svým honosným sídlem. Míjím pokoj pro hosty, jídelnu a kontroluji své jmění. A že ho je dost! Ale každá pohádka musí jednou skončit a já jsem opět „obyčejný“ turista, který se pomalu loučí s další krásnou památkou jižních Čech.

K. Soudková

Tajuplná procházka

Na obloze mezi temnými mraky problikávají hvězdy a tu a tam osvítlí měsíc červenou střechu kláštera. Noční vítr si pohrává s lístky staré lípy. Dívám se do tmavé koruny, do zkroucených větví není dobře vidět, ale já si představuji, jak v nich visí a houpají se na provazech dva mniši v kápích. V tenhle okamžik vítr přibírá na síle a mně naskakuje husí kůže. Ne ze zimy, ale spíše z té představy. Jaké to tu asi bylo v tu nešťastnou hodinu? Měli lidé ten samý pocit jako já, pocit bezmoci? Jak je to děsivé a zároveň nádherné v tom nočním tichu, které narušují pouze zvuky zvířat, větru a šepot lidí okolo. Malé kamínky mi praskají pod nohama a já jdu do tmy. Vzdaluji se od staré pouliční lampy, která osvětluje zeď. Odevzdávám se tmě, ve které ožívá příběh z dávných dob, z minulosti ...

L. Stillerová

Jízda ve vestách

Jsme v Rožmberku, stany stojí a my jdeme na radu Kapitána ve vestách do vody. Voda je studená, ale to nás neodradí od té legrace nechat se unášet proudem. Mezitím vymýšlíme nové způsoby, jak sjet. Když vtom mě s Michalem napadá, že spojíme vesty a pojedeme spolu. „Proud nás vede na

kámen,“ říkám Michalovi, ale on: „To bude v pohodě!“ Neměl pravdu, proud nás dovedl opravdu na kámen. Pomalu vylézáme z vody. Já s naraženou kostrčí a Michal s odřeným zadkem. Ale stejně to bylo fajn.

M. Skokan

Noční táborák

Konečně naprostá pohoda. Den plný vody, špíny a jezů zakončujeme naprosto dokonalým táborákem. Samozřejmě, že se neobejde bez menšího dýmu, opékaných špekáčků, slaniny a sýra. Melodický zvuk kytar splývá s naším nemelodickým zpěvem. Po mém skřehotavém Osamělém městě zkazím asi zbytku vodáků náladu, ale Rákosníček – Batíček to hned zamaskuje návaem dalších písní. Když se začne připozdívat, moje rozpoložení se vylepší. Honza se totiž chopí kytary a zahraje nádhernou romanci. Posléze s Rákosníčkem přehrají Nedvědy a začnou s anglickými dojaky. Řeka se vlní a pomalu hladí kameny, oheň praská a olizuje větvičky, které ještě zbyly, a lidé okolo se pohupují v rytmu písní a spokojeně pobrukují. Okouzleně zvednu hlavu a vidím mraky proudící po obloze v různých odstínech noci. Najednou se obloha rozjasní a vykoukne kulatý měsíc. Bílý a zářící jako světlé oko shlíží na nás, malé pozemské červíčky, z oblohy. Magické, a přeci nádherně pohádkové. Prostě dokonalá noc.

K. Křížová

Z prací žáků IX. B vybrala: K. Soudková

Sedmáci na raftech



Nejvíce jsem se obávala špatného počasí. Naštěstí nepršelo. Protože jsem byla na lodi poprvé, ani jsem nevěděla, jak se drží pádlo. Když jsme dojeli, překvapilo mě, že většina holek si stěžovala na chování kluků. Prostě se nějak nepohodli. Já to chytla dobře. Byla

jsem na lodi s Káťou. Ze začátku naši loď unášel proud, ale můj kormidelník se brzy naučil loďku perfektně ovládat. Když jsme přijeli do tábora, zavládla opravdová pohoda. Hráli jsme na „schovku“. Užili jsme si spoustu legrace. Večer jsem padla na postel, parádně utahaná. Výlet se určitě moc zdařil a byla jsem moc ráda, že jsem se mohla zúčastnit. Druhý den to bylo podobné,

akorát únava se dostavila o pár hodin dříve. To už jsme se houfovali na nádraží. Tam byl docela zmatek. Hlídat sebe a ještě tašky... Nakonec jsme v pořádku dorazili domů a z výletu zbylo jen špinavé oblečení a spousta nádherných zážitků a vzpomínek.

Denisa Příhodová, VII.B

Také sedmáci, než vyrazili na výlet, se pilně připravovali. A aby vodě lépe porozuměli, zkusili si představit, že jsou pramínek vody. Posudte, jaké jim vznikly básničky.

Pramínek

Utíkám si z hor,
šířím se jak černý mor.
Dostávám se k loukám,
běžím i se soukám.
Příroda mě postrkuje,
překážky mi podstrkuje.
Spěchám, spěchám k řece,
dostanu se k ní přece.
„Dorazím už k Vltavě?“
zurčím přímo hltavě.
Už ji vidím, klobouk dolů,
pardon, mám ho rozežraný od molů.
Na uvítanou mi lidé mávají,
svou radost najevo dávají,
že jsem konečně dorazil.

Monika Řádková, VII. B

Voda

Jsem malý pramínek vody,
po své cestě přeskakují kamenné schody.
Moje cesta je velmi krátká,
až zaťukám na zemská vrátka,
vykouknu ven.
Je nádherný slunný den,
jako stvořen k mému poslání,
mám se dostavit bez spaní
na louku za lesem.
A hle - už tu jsem.
Mám o něco větší objem.
Podle všech dostupných informací,
mám si hodit mincí,
kam až se dostanu.
Šinu si to přírodní silnicí.
A až na konci mých dní
přede mnou se objeví,
koho by to napadlo,
velké mořské zrcadlo.
Tak jsem urazila velký kus,
přes celou kyjevskou Rus.

Denisa Příhodová, VII. B

Nuda? Ani nápad!

Zážitky ze školní družiny

Děti dětem

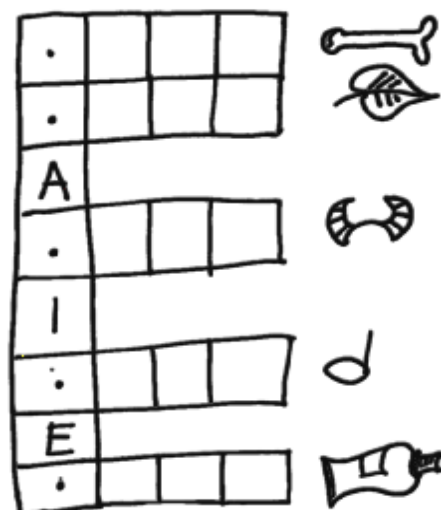
Tak se jmenovalo veselé odpoledne na hřišti. Děti ze třetích tříd připravily pro mladší kamarády hry a soutěže. Všichni jsme se dobře bavili. Jednou ze soutěží bylo namalovat obrázek jedním tahem. Dokážete to také?



Zpívání pro radost

Zpívat umí nejen slavné hvězdy, ale i my v družině. Kdo měl odvalu vystoupit na pódium a zazpívat písničku, dostal hezký keramický dárek.

Tomáš Kánský zahrál na hudební nástroj. Vyluštíš jaký?



Pták Fotbalák



Třetím rokem mezi sebou družinové týmy zápolí ve fotbalu o sošku Ptáka Fotbaláka. V pátek 7. června se v tělocvičně proti sobě postavily týmy z prvních tříd. 1. A zvítězila 1 : 0 nad 1. B. Pak nastoupili druháci proti třetákům. Po tvrdém boji zvítězili třetáci 2 : 1. Jak se kluci ze třetí třídy

na zápas připravovali? „Když jsme se dozvěděli, že budeme hrát Fotbaláka, udělali jsme si vlastní dresy. Na bílá trika jsme si namalovali vlastní logo se jménem hráče. Soška Ptáka Fotbaláka zdobí třídu třetáků. Jsme moc rádi, že ji máme, protože vypadá jako zlatá.“

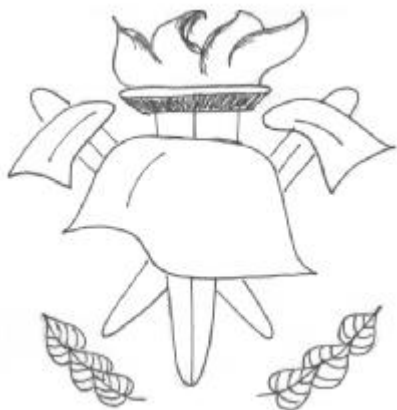
Kolektiv dětí III. tříd ŠD

Cesta za poznáním aneb šestáci na exkurzi

My, žáci ze VI. A a VI. B, jsme měli tu možnost a jeli jsme se podívat do 200 let staré školy v Polné a do Hasičského muzea v Přibyslavi. Chcete vědět, jak se nám výlet líbil a co zajímavého jsme se dozvěděli? Tak se pozorně začtěte do následujících řádků.

Je pátek a nám už prakticky začíná víkend. Jedeme totiž na exkurzi. Už dobrou hodinku sedíme v autobuse a pomalu se začínáme nudit. Někteří si čtou a jiní poslouchají svou oblíbenou hudbu. A najednou autobus zastaví. S údivem se ptáme: „To už jsme na místě? A kde vlastně – v Přibyslavi, nebo v Polné?“ Paní učitelka nás uklidňuje, že ne, ale ať na chvíli vystoupíme. Proč? Abychom se protáhli a také že zde začíná naše exkurze. Pomalinku

jdeme po kamenité cestičce. Najednou před námi začíná růst veliký obelisk. A tady začíná i náš první úkol. Máme zjistit odpověď na první z otázek, které jsme před cestou dostali. Zjišťujeme, že je to pomník Jana Žižky. Jeho stěny tvoří kameny, na kterých je napsáno, kdy a do jakého města se podíval. Ale co nás udivilo, byla tam i Chrudim. Potom jsme uslyšeli hlas, který přehlušil naše štěbetání: „Tak pojdte, jedeme dál!“ Nechtěli jsme ani domyslet, jak budeme muset napínat ouška, aby nám neunikla žádná zajímavá větička. Pokračovali jsme dál do Přibyslavi, kde jsme vystoupili před zámek, ve kterém se nachází hasičské muzeum. Všichni už jsou zvědaví, jak to asi bude vypadat uvnitř. „Tak pojdte!“ ozvala se paní učitelka. Je to tu moc krásné. Procházíme zámek, kde nám paní průvodkyně krok za krokem představuje každou věc, která je zde vystavena. Od starých obleků přes parní hasicí stroje, k tomu vypráví o tom, co a jak musí hasiči udělat, když mají výjezd k požáru. Teď sedíme na nádvoří a sdělujeme si naše postřehy.



Je to zvláštní. Máme za sebou tolik zajímavostí a ještě nás čeká škola. Pomalu vyjíždíme k Polné a čekáme, kdy se před námi vynoří nějaká budova podobná naší škole. Právě vycházíme z autobusu, zacházíme za roh a před námi se objevuje malilinkatý domeček. To je ona. Stará škola. V ní se dozvídáme spousty zajímavostí. Ale na co asi někteří nezapomenou, je pohled na kdysi žijící dvouhlavé telátko a šestinožného sysla v učebně přírodopisu. Celou cestu zpět se bavíme o svých zážitcích z dnešního dne.

Martina Šípková, VI. B

JEDEN NEOBYČEJNÝ VÍKEND ANEBO BAMBIRIÁDA OČIMA „DĚTSKÝCH NOVINÁŘŮ“

Je páteční ráno. Spolužáci pospíchají do školy, ale my nejenže nepospícháme, také se moc těšíme. Ptáte se na co? Jdeme totiž jako zástupci redaktorů školních časopisů na Bambiriádu. Nyní stojíme před vstupem do parku a pan učitel Zapletal nám rozdává legitimace s nápisem dětský novinář. Má to své výhody. Můžeme vstoupit do parku dříve, než je povoleno ostatním. Nejprve si jdeme obejít stanoviště, abychom věděli, o čem máme informovat čtenáře internetových stránek. Jsme ve středu novinařů – Médiastanu. Zde narychlo vymýšlíme rozhovory a také je zde uskutečňujeme, tedy zveme si sem zajímavé lidičky. Je to opravdu rozdílná

práce. Ve škole na ni máme několik dní, tady několik minut. Musíme být pohotoví a umět si poradit. Kromě několika rozhovorů a článků zjišťujeme odpovědi na dvě anketní otázky. Vše píšeme ručně, což je velice složité. To víte, stíhat psát vše, co druhý člověk souvisle říká, nedovedeme. Je to rozhodně těžší, než to odposlouchávat v klídku domova z diktafonu. Na vlastní kůži si zkoušíme některé hry a disciplíny, které dětem dospěláci a starší kamarádi připravili. Projíždíme se na koni, zkoušíme postřeh pomocí meče, ochutnáváme zdarma čajíček, dokonce přelézáme velkou síť. Pokud chcete vědět podrobnosti, nebo si jen tak ze zajímavosti přečíst rozhovory, pak neváhejte a navštivte internetovou adresu: www.bambiriada.cz. My jsme si odtud odnesli plno zkušeností z práce opravdových novinářů, příjemné zážitky, více jsme se tu otrkali a seznámili se s novými lidmi. Dva dny strávené na Bambiriádě určitě stály za to.

V. Šustrová, VIII. B

Nejedno překvapení

Rádi se smějete? Pak jste nalistovali tu správnou stránku. Další veselou příhodu jsme se dozvěděli od paní Ivy Jůnové, která prodává ve školním kiosku. Paní Jůnová má doma německého ovčáka Rona. Ostatně dál už si přečtěte sami.

Psí procházka

Jednou večer jsme z nepozornosti nechali otevřenou branku k domu. Náš pes Ron toho využil a namířil si to na dlouhou procházku po vesnici. To jsme právě nevěděli. Hledali jsme ho všude možně. Až jsem řekla, že se ho vydáme hledat do vzdálenějších míst. A tak celá naše rodina sedla na kola. Projeli jsme celou vesnici a až po hodině jsme přijeli domů. Náš pes si klidně ležel na dece a odpočíval. Proto od té doby dáváme pozor na otevřenou branku.



A jací jsou němečtí ovčáci?

Tento pes je celkem většího věku. Má zašpičatělé uši. Jeho srst je kratší. Barva srsti bývá černá s pálením, vlkošedá nebo černá. Německý ovčák je oddaný svému pánovi. Také patří mezi odvážné, snadno ovladatelné, ale temperamentní psy. Proto se hodně využívá u policie (filmový komisař Rex) a armády. Toto plemeno je nejrozšířenější po celém světě.

J. Machová a V. Šustrová, VIII. B

Jak nás vidí naši zvířecí kamarádi?

Bela

Ahoj lidi, jmenuji se Bela. Bydlím v Chrudimi v jedné hodně rodině. Mám dům a zahradu. Moje kuchařka se jmenuje Iva a každou sobotu kvůli mně peče buchty. Taky mám dva lidské kamarády, Míšu a Martina, kteří si se mnou hrají. Nesmím zapomenout na psí kamarádku, šedou pudlí babičku Fanču. Půjčuje mi svůj balonek, ale žízaly se mnou vyhrabávat nechce. Závidím jí štíhlé boky, protože se protáhne pod plotem a odejde si na procházku. Fanča byla v rodině první. Já jsem svoje dětství strávila u zlých lidí, kteří mně nedávali najíst a bili mě, takže jsem jednou utekla a žila jsem na ulici. Jednou ale zastavilo auto a odvezlo mě mezi všelijaké psy. Tam jsem se dozvěděla, že se tomu říká útulek. Nebylo mně tam špatně. Jednou u útulku zastavilo modré auto a z něho vystoupila budoucí panička s dětmi. Zalíbila jsem se jim, protože kdysi měli takového voříška jako jsem já. Od té doby žiju s nimi. Jsem šťastná.

Martin Štolpa, VI. B

Křeček

Jsem křeček a bydlím u jedné rodiny. Starají se o mně dobře. Jednou za měsíc mi vymění piliny. Když na to náhodou můj dvounohý páníček zapomene, tak mu to maminka připomene. Koupili mi krásnou klec a do ní všelijaké doplňky. Třeba kolotoč, domeček a ovocnou tyčinku, na které jsou oříšky. O ni si taky brousím zuby. Dvakrát týdně chodím do posilovny. Mohu se vyšplhat po kleci nahoru a tam se přitahuji, takže mám silné nohy. Ale když náhodou spadnu, to se mi nic nestane, protože pod sebou mám piliny. Rozmazlují mě různými dobrotami, třeba kouskem sýra, salámu nebo sušenkou, ale stejně mám nejraději slunečnicová semínka. Žije se mi tady dobře a doufám, že se dožiju co nejvyššího věku.

Martin Röhrich, VI. B

KNIHOMOL

KNIHOMOL

Doporučujeme!

Přečtěte si!

ZUZANA FRANCKOVÁ: Já, Betty

Skoro každý z vás by chtěl mít psa. Někdo ho už má a ví, že to s nimi není zrovna jednoduché. Vy si myslíte, že on vás bude poslouchat, ale milovaný pejsek si myslí pravý opak. Hodně lidí si svého mazlíčka rozmazlí a potom chodí po knihkupectví a shání knížku o psí výchově. Ta se však sežene hned, ale co má dělat pes, který si už neví rady se svým páníčkem? Paní Zuzana Francková si zažila své se svou kníračí fenkou Betynkou, kterou



musela pracně naučit slušnému chování. Betty si také musela svou paničku vycvičit a nadiktovala jí i své požadavky. A tak vznikla knížka pro všechny pejsky, jak vychovat svého páníčka.

Betty pocházela z chovatelské stanice. Její pravé jméno nebylo Betty, ale Alžběta. Totiž Aneta, ale abyste rozuměli, chovatelka jí dala jméno Aneta, ale její noví páníčkové ji vzhledem k tomu, že v rodině měli Annu, začali říkat Alžběta, ale všichni na ni stejně volali Betty. Betty byla oblíbená v celé rodině svých páníčků. Měla velmi jednoduchý život, až do jedné chvíle, kdy její páníček řekl, že je velmi rozmazlená. A taky že byla. Na co si štekla, tak to měla. Po tomto páníčkově mínění si stěžovala na svůj těžký, děsný a zkažený život. Betty už neměla své páníčky moc ráda. Nejraději měla návštěvy. Vždy, když někdo přišel, jí nezapomněl přinést nějakou dobrotu. Spolužačky její paničky jí nosily piškoty, kousací kostičky, salámky a různé laskominky. Nejlepší ze všech návštěv však byl pan mistr, který jejím páníčkům upravoval byt. Betty mu ráda pomáhala. Mistr si pokládal na zem různé obkladové desky, náradí a podobné věci, které musela důkladně očichat, až je roznesla po celém pokoji. Panička ji tedy zavřela do ložnice, ale mistr se za ni přimluvil. To byl její člověk. Ale i psi něco nesnášejí. Betty nesnášela psí salonky. Jednou ji tam panička dala ostříhat a zrovna tam byla zlá paní, která si ji vzala do nějaké místnosti a paničku nechala někde docela jinde. Betynku položila na nějaký stůl a začala ji stříhat. Stříhla ji do ouška a to se Betynce nelíbilo, tak se začala vrtět a ta paní ji přivázala. Když to potom své paničce vyprávěla psí řečí, tak panička objednala soukromou kadeřnici. Ta byla na Betynku velmi milá. Betty už neměla tu strašnou výchovu. Všichni ji měli opravdu rádi a začali ji opět rozmazlovat. Byla prostě nenahraditelným členem rodiny.

Michaela Jirovská, VI. A

NENÍ PROFESE JAKO PROFESE



Přemýšlely jsme, jaké povolání vybrat tentokrát. Prázdniny už nedočkavě přešlapují za dveřmi a asi všichni se už někam těšíme. Někdo pojede k moři, někdo poznávat krásy Čech. Právě toto nás vedlo k rozhovoru s paní Ingrid Tichou, která pracuje v cestovní agentuře, a kdo ví, třeba právě vaši rodiče u ní byli a čeká na vás prázdninové dobrodružství.

Čím jste chtěla být jako malá?

Když jsem byla malá, bylo mým snem stát se sestřičkou. To se mi splnilo, mé původní povolání je sestřička v nemocnici.

Proč jste si vybrala povolání v cestovní agentuře?

Jelikož mě zajímalo a prakticky proto, že mně umožňuje volnou pracovní dobu. V nemocnici bych totiž musela chodit na turnusy. Z tohoto důvodu jsem zvolila práci v cestovní agentuře.

Jaké vzdělání by měl mít, co by měl umět, jaké vlastnosti by měl mít pracovník cestovní agentury?

Měl by mít středoškolské vzdělání. Hlavně by měl umět komunikovat s lidmi a jednat s nimi. Měl by trochu ovládat práci na počítači, dokázat spočítat zájezdy, což je na tom velice důležité, a něco vědět o oblasti, kterou nabízí, a umět přiblížit zákazníkům, kam je posílá.

Co jste potřebovala k založení cestovní kanceláře?

Prostory a hlavně chuť do té práce jít.

Co se Vám na ní zdá obtížné?

Dost náročná je práce s lidmi. Samozřejmě se člověk musí snažit dobře vyjít se všemi. Jsou totiž různí lidé, kteří mají různé požadavky, takže je těžké jim všem vyjít vstříc.

Jak vypadá Váš obvyklý pracovní den?

V obvyklý pracovní den ráno přijdu, zkontroluji si veškeré zájezdy, které mám objednané. Mám i různou papírovou práci a samozřejmě čekám na klienty, kteří přijdou. Píši různé nabídky a letáčky.

Kam prodáte nejvíce zájezdů a kam lidé jezdí jen výjimečně?

Já osobně prodávám nejčastěji zájezdy do Španělska, protože na něj mám specializaci. Dost se také prodávají zájezdy do Řecka, Itálie, Chorvatska i Tuniska. Každá země má své kouzlo a každý klient si tu zemi, kterou chce navštívit, najde sám. Takové ty země, do kterých se jezdí méně, jsou spíš ty exotické. Jako je Egypt, Thajsko a podobně. Jsou samozřejmě také dražší.

Co je podle Vás důležité si vzít s sebou na dovolenou?

Pro mě je nejdůležitější vzít s sebou cestovní pas, dobrou náladu, peníze, plavky, ručník a nejdůležitější nějaké pojištění, kdyby se nedej bože stal nějaký úraz, to je velice důležité.

Kam byste se chtěla podívat?

Kam bych se chtěla podívat? Mým snem je podívat se do Portugalska. Nevím, jestli se mi naplní. Snad někdy ano!

Kam jedete o prázdninách?

No, tak samozřejmě naše trasa míří do Španělska, jelikož se mi tento stát velice líbí. Je to temperamentní stát, který má velké vyžití, takže je na turistiku připraven. Jsou tam různé aquaparky, pro děti je tam velké vyžití v mondomárech, což je vystoupení delfínů, lachtanů, papoušků. Je tam prostě zábava, člověk prakticky jede za takovým tím ruchem, odpočinout si trošičku jinak.

Jana Machová a Veronika Šustrová, VIII. B

Letní tip na výlet

Floriade, největší výstava květin na světě

Nemáte ještě program na prázdniny? Mám pro vás tip. Chtěla bych vás pozvat na největší výstavu květin na světě.

Tato výstava je výjimečná tím, že se koná pouze jednou jedinkrát za celých deset let. A chcete vědět, kam až jsem na tuto výstavu jela? Do Holandska. Floriáde se tu koná už popáté, a místem téhleto letošní krásy je oblast Haarlemského jezera, které bylo vysušeno před 150. lety. Na Floriáde se přijelo od jejího zahájení 6. dubna 2002 podívat už přes tři miliony návštěvníků z celého světa. Tak proč byste nemohli vyrazit i vy? Výstava trvá až do 20. října tohoto roku, a proto neváhejte! Prožijte nevšední podívanou a dobrodružství. A co jsem zde viděla?. Trávníky všech barev a tvarů se všemi druhy tulipánů, narcisů a hyacintů. Stromky a keře všech tvarů. Neodolatelné zahrady, které vytvořily různé státy, např. Česká republika, Thajsko, Indie, Čína, USA, Francie, Belgie, Itálie, Keňa a další státy. Mně osobně se nejvíce líbil prales, ve kterém byly různé atrakce. Bambusový most a vězení byly spolu se zvuky zvířat nejlepší. Zvuky zvířat byly takové polštáře, které když se na ně šláplo, vydaly zvuk nějakého ptáka, vody nebo tornáda. A víte, co je neuvěřitelné? Celou tuto výstavu o rozloze 65 ha zpracovávalo jen 24 zahradníků.

Zprvu jsem z tohoto výletu nebyla moc nadšená, protože jsem byla v autobuse jediná třináctiletá holka. Jinak samí dědečci a babičky, kteří si na noc vyndávali zuby do skleniček a hlasitě chrápali. A s mou sestrou to taky nebylo zrovna růžové. Proto mou jedinou záchranou byl walkman. Ale za to to určitě stálo. Pokud máte rádi cestování a květiny a vůbec celou přírodu, podívejte se na internetové stránky www.holandsko.cz nebo www.floriade.com a můžete vyjet do voňavého ráje jménem Floriáde.

Barbora Viktorinová, VI. B

Koutek pro mlsné jazýčky

Také už se nemůžete dočkat, jaký recept si uvaříte tentokrát? Doufám, že máte rádi zeleninu, protože dnes si uvaříme zeleninový hrnec od paní vychovatelky Jindry Žákové.

A pokud zeleninu nemusíte, tak si alespoň přečtěte, jaký vztah má paní vychovatelka k jídlu.

Jaký je Váš vztah k jídlu?

Velmi kladný. Mám ráda skoro všechno, co se dá sníst.

Prozradíte nám své nejoblíbenější jídlo?

A jaké naopak nemáte moc v lásce?

Mám ráda úplně všechno, ale asi nejraději mám řízek a naopak bych nikdy nedala přednost čočce.

Jaké je vaše oblíbené pití?

Ve společnosti si dám ráda vinný střík. Doma si dávám nejčastěji kávu. A když jsme někde na výletě, tak nikdy neodmítnu pivo.

Jaká jídla vaříte ráda a jaká naopak ne?

Já velmi ráda vařím a také ráda vymyslím nové speciality. Když jdu vařit, někdy ani já nevím, co z toho vznikne. Nejraději připravuji jídla, která jsou rychle hotová, a nerada vařím omáčky, protože mi moc nejdou.

Máte nějakou historku spojenou s jídlem?

Jednou moje maminka byla v nemocnici a u nás byl zrovna pan opravář, který nám spravoval okapy. Tatínek mi řekl, abych uvařila oběd. Rozhodla jsem se pro guláš s knedlíkem. Když jsem knedlík dovařila, vypadal jak nafukovací míč. Pan opravář mi řekl, že si obvykle dává šest knedlíků, a proto jsem mu těch šest knedlíků nandala na táč. Když uviděl, jak jsou velké, rozhodl se, že sní jen dva.

Recept na zeleninový hrnec

Potřeby: brambory, mrkev, hrášek, rajčata, okurky, kousky masa, uzenina, sůl, pepř, olej a kečup.

Všechny tyto potřeby smícháme dohromady. Na vrch nalijeme olej a kečup, abychom tomu dodali lepší chuť. Po smíchání všech ingrediencí dáme salát na chvíli do mikrovlnné trouby. Po ohřátí už stačí si vzít jen příbor a můžete začít jíst.

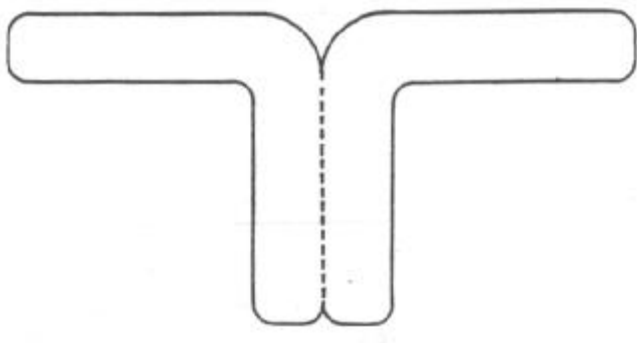
Dobrou chuť vám přeje

A. Tichá, VIII.B, R. Severýnová a L. Marhanová, V.B

Debrujaři

Mili Debrujaři. Tak jste se konečně dočkali. Je tu totiž další díl našich rad a nápadů. A protože se blíží léto, rozhodli jsme se vyrobit si s vámi bumerang, který můžete použít ve volných chvílích, například u vody. Tak s úsměvem do toho a hezké létání.





Bumerang

Materiál: tvrdý papír, tužka, nůžky, lepidlo

Obrys bumerangu překreslíme na tvrdý papír. Na vás je, jakou velikost si zvolíte. Podle čarkované čáry přehneme a obě části slepíme.

Křídla bumerangu trochu ohneme prsty, ale aby letěl, musíme ho položit na hřbet ruky a trochu cvrknout do vyčnívajícího křídla. Přejeme tedy, aby váš bumerang krásně létal a také krásné prožití letních prázdnin. Těšíme se na shledanou a předem slibujeme, že debružárské úkoly budou neméně zajímavé v příštím školním roce, jako byly teď.

T.Jarošová, K.Emrová, VIII.B

Co se nám letos povedlo SPORT

Ahoj holky a kluci. Je tu očekávaný měsíc červen a s ním je tu i konec školního roku. Většina z vás si o prázdninách určitě ráda zasportuje. Budete hrát vybíjenou, kluci nejspíše fotbal a floorbal. Někteří z vás se letos zúčastnili sportovních závodů a ti, co se nezúčastnili, si alespoň mohou přechíst, jaký sport nám jde nejlépe.

Basketbal - okresní kolo: Chlapci ze 7. - 9. tříd - 1. místo

Basketbal - krajské kolo: Chlapci z 7. - 9. tříd - 3. místo

Vybíjená - okresní kolo: Děvčata z 4. - 5. tříd - 1. místo

Vybíjená - regionální kolo: Děvčata z 4. - 5. tříd - 2. místo

Plavecká štafeta

Chlapci a dívky z 1. - 5. tříd - 2. místo

Chlapci a dívky z 6. - 9. tříd - 3. místo

Fotbal - okresní kolo: Chlapci ze 7. - 9. tříd - 3. místo

OLYMPIÁDY

Skoro vždy, když nám některá paní učitelka nebo pan učitel vykládá novou látku, nezapomene dodat, že se toto téma obvykle objevuje v olympiádách. Látku si tedy skoro všichni pečlivě zapíšeme a já přemýšlím, kdy ta olympiáda bude. Jenže ji obvykle propásnu, a tak mě zajímalo, jak se umístili naši spolužáci ze školy a rozhodla jsem se to zjistit. Takže jestli jste na tom podobně jako já, neváhejte a výsledky si přečtěte.

Biologická olympiáda - okresní kolo, kategorie C:

- 1. místo - M. Sloupenský VIII. B
- 3. místo - L. Smyslová IX. B

Biologická olympiáda - okresní kolo, kategorie D:

- 1. místo - K. Vařečka VI. B

Chemická olympiáda - okresní kolo:

- 1.-2. místo - M. Sourada IX. B

Chemická olympiáda - krajské kolo:

- 3. místo - M. Sourada IX. B

Olympiáda v českém jazyce - okresní kolo:

- 1. místo - L. Smyslová IX. B

Matematická olympiáda - okresní kolo:

- 2. místo - J. Rybička IX. B

Fyzikální olympiáda - okresní kolo:

- 1. místo J. Rybička IX. B
- 2. místo M. Sourada IX. B



Radka Paulusová, VIII. B

ODKUD PŘICHÁZÍME? ANEB PROJEKTOVÝ DEN III. A

Jak jsme přišly na svět? Jak se narodí miminko? Čím se od sebe liší kluci a holky? Tak to byly záludné otázky, na které samy i s pomocí vzdělaných knih hledaly odpovědi děti ze III. A. Přivítaly mezi sebou návštěvu křehké Lásky, jejíž přízeň se jim podařilo udržet po celé dva dny. Zkusily si také v dílnách zaměřených na spisovatelské, objevitelské a výtvarné činnosti pracovat se započatým příběhem. Výsledky našich prací visí ve třídě. Přijďte se podívat! A jak si s úkolem poradil Tomáš Kánský, účastník dílny psaní, si můžete přečíst.

Kdysi dávno v krásném teplem vyhřátém kraji plném rozkvetlých stromů žila žena jménem Ma. Žila zde osamoceně, široko daleko nebylo jiné živé duše než zvířat. Nepoužívala žádný šat. Zima jí nebyla a neměla se před kým skrývat. Přestože si se zvířecími kamarády hrávala a často je pozorovala, cítila podivnou samotu.

Zjara sledovala, kterak dospělí ptáci přilétají do svých hnízd, v zobáku nosí vajíčka a jinou havěť. Po chvíli zas odlétají a z hnízd za neustálého štěbetání natahují hladové krčky malých ptáčat s otevřenými zobáčky.

Každé jaro znova a znova pozorovala námluvy srnců a srnek, nebo později srnu, která pyšně a obezřetně vyvádí na pastvu svého potomka.

Ma prožívala dny bezstarostné radosti, sdílela radost s ostatními zvířecími přáteli, přesto na ni někdy dolehl smutek. Až jednoho dne...

uviděla jakýsi pohyb mezi stromy. Nebyl to pohyb zvířete, nýbrž pohyb člověka. Byl to muž, nahý a vypadající stejně nešťastný jako Ma. Ma z údivu, strachu, radosti a nepopsatelného pocitu běžela do své chátrče. Muž se přibližoval stále blíž a blíž, Ma jenom pozorovala neznámého malou skulinkou. Muž se stále přibližoval blíž a blíž, až se přiblížil ke dveřím chátrče a zaklepal na ně. Chvilku bylo naprosté ticho. Neznámý otevřel dveře. Koukali na sebe s otevřenou pusou, protože Ma neuměla mluvit, a jak se zdálo, tak ani on ne. Ma tedy vzala nejbližší hůl připravena s ní bojovat. Ma hůl odhodila za sebe. Čekali, co se stane, v Ma se probudila naděje, že přemůže samotu. Protože v chůši nebyla podlaha, škobrtla o rámen. Spadla a bouchla se o dřevo. Ma se chtěla bránit, ale protože upadla do bezvědomí, nemohla. Když se po hodině probudila, muž o ni pečoval. Neznámý ji za chvíli vyléčil. Ma vstala. Opakoval se tentýž známý pocit naděje. Přiblížili se k sobě. Ma teď cítila spíš touhu, touhu po lásce. Jmenovali se Ta a Ma. Pracovali spolu, až jednoho dne založili rodinu. Tak se z Ta stal táta a z Ma máma.

Tomáš Kánský, III. A

ŠPRÝMY S RÝMY

Ahoj básníci! V předešlém čísle jste měli básniček o něco více, tak doufám, že jste si jich užili. Možná vám to hádání přijde jednotvárné, tak to trochu pozměníme a ztížíme. Tentokrát jsem vybrala hádankovou básničku od autora, kterého zaručeně všichni znáte. Jmenuje se František Hrubín a napsal mnoho krásných básniček pro děti. Z jeho knížky – Dětem jsem vám připravila jeho hádanky. Podle veršů byste měli odhalit skrytou věc. A aby to nebylo zas tak jednoduché, vynechám vám opět pár slov. Přeji příjemné a úspěšné hádání.

Hádanky - FRANTIŠEK HRUBÍN

Pán v červeném klobouce,
rozhlíží se po . . . ,
slunci nikdy nesmeká,
větru smekne

Slunce v trávě celé dny
natahuje . . . ,
crr – crr – crr.

V noci zase měsíček
natahuje . . . ,
crr – crr crr.

Běžím, běžím,
nemám dech,
přitom . . .
na

Štěně

KATEŘINA SOUDKOVÁ

Chlupaté klubíčko se koulí,
své dva korálky na nás poulí.
Hned chce poznat svět celičký,
zkouší vstávat na nožičky.
Pojem chůze je jim cizí,
štěňátko z dohledu mizí.
Kutálení sem a tam,
tohle ještě zvládnou sám.
Jak se ale dostat zpět,
k maminčinu mlíčku hned?
Je to velká dřina,
malé štěně cestou dřímá.
Když už ale mlíčko voní,
v uších štěňátko to zvoní.

Ví, že je čas na papání,
nožičky pod sebou shání.
Saje sladkou tekutinu,
vypije to za vteřinu.
Po výtečném obědě,
nožičky jako na ledě
podlomí se štěněti,
a než napočítáš do pěti,
pomaličku usíná
a krásné spaní začíná.
Snění o dobrotách a všeho moc,
tak potichu a dobrou noc.

Správné odpovědi z minulého čísla:

Pavlačí, zpívati, poschodí, vlak, pavlačí, pažitku, bílými, ošklivá, nákladní

K. Soudková, IX.B

BÁSNĚNÍ NA TÉMA ...

Přechylování. Takový byl náš úkol z cvičení z českého jazyka. Mnozí z vás jistě kroutí hlavou nad pojmem přechylování. Pokusím se vám to tedy vysvětlit. V naší básničce mělo být obsaženo něco jako kočka - kocour, prodavač - prodavačka a podobně. Možná si myslíte, že je to lehké udělat takovou básničku, ale ono to tak jednoduché není. Každá básnička byla něčím originální. Ostatně o dvě z nich se s vámi rádi podělíme.

V ZOO je to velmi hezké,
především v té naší české.
V Praze je jedna
od loňského ledna
Byla jsem tam na výletě,
když jsme jeli k naší tetě.
Sluníčko krásně svítilo
a mně se tam moc líbilo.
Viděla jsem lvy a lvice,
ti se mi zalíbili velice.

Medvědice a medvěd
měli zrovna oběd.
Slon se slonicí
hádali se s opicí.
Lachtani si totiž házeli míče
a já zjistila, že nemám klíče.
Měla je ta opice,
co smála se mi velice.
Museli přijít ošetřovatel s ošetřovatelkou,
kteří vyřešili tuto záležitost velkou.

J. Machová, VIII. B.

Učitelka se ptá Dáši,
jak kuchař vaří kaši.
Učitel se zjistit snaží,
jak kuchařka řízky smaží.
Prodavač váží párky,
prodavačka balí dárky.

Dělník si je kupuje,
dělnici je daruje.
Kadeřnice brýle nosí,
holič zatím nůžky brousí.
Tak takto končí moje báseň,
a na lepší nepřišla jsem.

I. Kopáčková, VIII.B

A CO NA TO TŘEŤÁCI?

Kohout

Kdysi dávno
bylo dáno,
že každé ráno
nebyl žádný budíček,
ale zvíře z peříček.
Každý den to kokrhalo
a den to přivolalo.
Kdo to byl ?

Tečka

Dneska večer u kopečka,
ztratila se malá tečka.
Kde to jsem ?
Řekla když se z kopce skutálela.
Potkala myšku, potkala žabku,
potkala broučka a všichni jí řekli,
že patří nakonec věty tečka.

Lucie Peková, III. A

**S
V
Ě
T
F
A
N
T
A
Z
I
E**

AHOJ, TAK JSEM TU ZAS, NEŽ BYS ŘEKL VLAS. VÁS ČEKAJÍ PRÁZDNINY, ALE U NÁS JE NUDA. ALESPON SI KRÁTÍME ČAS VYMÝŠLENÍM RŮZNÝCH HER A ZÁBAV, KTERÉ TĚ CHCEME NAUČIT

MOTÁČEK BOTNÍKOVÝ

1. HÁDANKÁŘ LISTOVÝ SI LIBUJE V HÁDANKÁCH, ČTE HODNĚ KNIH A MÁ ABNORMÁLNÍ IQ. CO MYSLÍŠ, PŘELSTÍŠ HO?

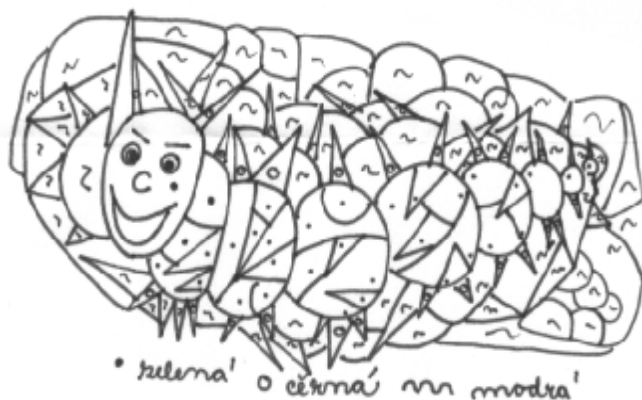
„NA POLICI STOJÍ VEDLE SEBE DESET KNIH, KAŽDÁ MÁ STO STRAN. LISTOŽROUT SE PROKOUSAL OD PRVNÍ STRÁNKY PRVNÍ KNÍŽKY DO POSLEDNÍ STRÁNKY POSLEDNÍ KNÍŽKY, KOLIK STRAN PROŽRAL DOHROMADY?“

2. POLOŽÁBA LIRA ŽIJE NA BŘEHU ŘEKY KVAKNY. ABY SE DOSTALA NA JEJÍ PROTĚJSÍ BŘEH, MUSÍ HLEDAT CESTU, KTERÁ JE OZNAČENA PŘÍKLADEM SE STEJNÝM VÝSLEDKEM. PŘESKÁČEŠ PŘES ŘEKU SPRÁVNĚ?



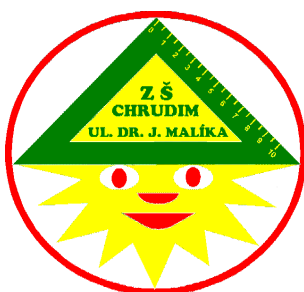
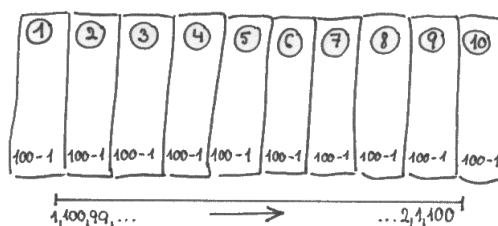


3. TOTO NEPŘÍLIŠ PŘÍJEMNÉ ZVÍŘE JE ZA NORMÁLNÍCH PODMÍNEK NEŠKODNÉ, ALE ZE SVÝCH ŠPATNÝCH ZKUŠENOSTÍ S ČLOVĚKEM SE JAKSI OBRNILO. VYBARVI PODLE ZNAKŮ A UVIDÍŠ NA KOHO SI DÁVAT POZOR.



Lenka Stillerová, IX. B

NÁPOVĚDA K OTÁZCE ČÍSLO 1



MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, T. Jarošová, M. Jirovská, R. Paulusová, A. Tichá, K. Emrová, J. Strašková, M. Šípková, L. Marhanová, R. Severýnová, K. Soudková, L. Stillerová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.zsmalika.cz**